

ГИЙОМ АПОЛИНЕР ШЕСТВИЕ

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

На Леон Белби

*Птичко кротка във обратен полет птичко
свиваща гнездо из въздуха
в границата гдето вече блясва земната повърхност
втората си клепка притвори замайва те земята
щом глава повдигнеш*

*Мрачен и посърнал аз отблизо следвам също
някаква мъгла която уличните лампи затъмни
някаква ръка закриваща внезапно погледа
някаква стена помежду вас и всички светлини
и ще се отдалечавам самоозарен помежду сенки
и редици от очи на най-обичани звезди*

*Птичко кротка във обратен полет птичко
свиваща гнездо из въздуха
в границата гдето паметта ми вече блясва
втората си клепка притвори
не заради слънцето или земята
а заради този огън удължен чиято сила ще нараства
тъй че някой ден ще бъде тук единствената
светлина*

*Някой ден
Някой ден се чаках аз самия
Казвах си Гийом побързай време е
за да зная най-накрая кой съм аз
аз познаващия другите.*

*Знам ги чрез петте си сетива пък и чрез още няколко
Стига ми да зърна техните крака и мога тия хора*

с хиляди да възпроизведа
да погледна техните панически крака единствен
техен косъм
техния език когато ми харесва да играя ролята на
лекар
техните деца когато ми харесва да играя роля на
пророк
корабите на корабособствениците писалките на
моите събратя
дребните пари на слепите на немите ръцете
също тъй заради речника но не заради почерка да
зърна
някакво писмо написано от някого над двадесет
години
стига ми да вдъхна миризма от черквите им
миризмата на реките в градовете им
аромата на цветята в техните обществени градини
О Корнелиус Агрипа^[1] миризма на малко куче би ми
стигнала,
да опиша най-подробно твоите съграждани от
Кьолн
със царете влъхви и с урсулинската върволица
вдъхновила те за грешката относно всичките жени
Стига ми дъха на лаврите които се отглеждат за
да любя или да осмивам
да докосна дрехите
за да зная колко някой е зиморничав
О познавани от мене хора
стига ми от стъпките им звук да чуя
за да знам посоката в която ще вървят завинаги
Тези всичките ми стигат за да мисля че съм в
правото си
другите да възкресявам
Някой ден се чаках аз самия
Казвах си Гийом побързай време е
и с лирична стъпка приближаваха ония що обичам
сред които аз не бях

Великаните покрити с водорасли преминаваха из градовете си

*под водата гдето кулите еднички бяха острови
и това море със светлините в своите дълбочини
кръв преливаше във вените ми караше сърцето ми да
бях*

*сетне на земята идваха стотици бели населения
всеки техен мъж в ръка държеше роза
и езика който съчиняваха по пътя
аз научих от устата им и го приказвам още
шествието преминаваше и търсех тялото си в него
Всичките които се явяваха и все не бяха аз самия
носеха едно след друго късчета от мен самия
построиха ме по малко както се издига кула
Хора се тълпяха появих се аз самия
форма взел от всичките тела и всичките неща*

*Времена отминали Умрели Богове които мене
оформиха*

*аз живея само отминаващ както вие си отминахте
и като отвърщам поглед от туй празно бъдеще
в себе си съзирам миналото цяло да расте
Мъртво е единствено това което още тук не
съществува*

*Край сияещото минало е тъй безцветно бъдещето
тъй безформено покрай това което в този свят
представлява едновременно усилие и резултат*

---

[1] Корнелиус Агрипа. — Лекар и кабалист, историк на император Карл V. Роден е в Кьолн. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.